

Vertaling Marit Kramer

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Johan Elfner

Oorspronkelijke titel: *Monsterstationen och Flodvågen*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Marit Kramer

Omslagbeeld en -ontwerp: © Alexander Jansson

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Illustratie kaart: Sandra Fröjd

Illustraties binnenwerk: Katarina Elfner en Ella Walfridsson

Auteursfoto: © Renée Frinking

Zetwerk: MatZet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2194 2

NUR 283

Eerste druk september 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

De storm spleet bomen in tweeën en ramen sprongen door de dikke hagelstenen. Nog nooit had het zo hevig en plotseling geonweerd. En dit was nog maar het begin. Een dof gerommel deed de grond trillen. Het asfalt barstte en auto's verdwenen in de scheuren. Toen kwam hij. De vloedgolf.

DEEL EEN

NOODSITUATIE

Hoofdstuk 1

Betergetallen

‘Vandaag gaan we het hebben over breuken en decimalen.’ De juf schreef met krijt twee cijfers onder elkaar op het schoolbord. Vervolgens zette ze er een streep tussen.

Theo stak haar hand op.

‘Ja, Max, wat is er?’

‘Ik ben Theo, hoor.’

‘Sorry, Theo. Wat wil je zeggen?’

‘Waarom heet het een breuk?’

‘De rechte streep tussen de teller en de noemer wordt de breukstreep genoemd. Daarom heet het een breuk.

Nu zwaaide Max met haar arm in de lucht.

‘Ja, wat is er, Max?’

‘Oma zegt altijd dat wij zo grappig zijn en dat ze zich nog eens een breuk lacht om ons.’

‘Breuken hebben niets te maken met botten breken.’

‘Dan vind ik dat ze het betergetallen moeten noemen,’ zei Theo, en ze gaf haar tweelingzus een high five.

‘Max en Theo. Even serieus. Een breuk bestaat uit een teller en een noemer.’

‘En mijn pa is een boomer,’ rijmde Jackson, die zich ook met de discussie begon te bemoeien.

‘Teller en noemer,’ zei de juf. ‘En je zegt geen pa, maar papa.’

‘Jacksons papa is een boomer,’ zei Max.

‘Oké, nu is het genoeg!’ De juf klapte in haar handen. In haar hals zaten inmiddels rode vlekken. Zoals zo vaak. ‘We zijn bezig met rekenen.’ Ze draaide zich om en tekende een cirkel op het schoolbord. ‘Deze taart verdelen we in drie stukken. Elk stuk taart bestaat dan uit een derde deel.’

Blablabla. Katinka luisterde niet meer. Rekenen was zo saai. Monsters kregen geen les in delen of vermenigvuldigen. Ze wisten de antwoorden gewoon.

‘Het is net als met honden,’ had haar vader uitgelegd. Niet haar echte vader natuurlijk. Die leefde niet

meer, maar Charlie had sinds ze een baby was voor haar gezorgd. En Oomon natuurlijk. Hij was Charlies broer. Katinka kon als klein kind de r niet zeggen, dus daarom was ze haar oom Ron Oomon gaan noemen.

‘Hoe bedoel je net als met honden?’ had ze gevraagd.

‘Honden hebben geen zwemles nodig. Ze kunnen het gewoon. Monsters krijgen geen rekenen, want ze weten de antwoorden zonder het te begrijpen.’

Het was oneerlijk. Waarom moest zij wel op zwemles en leren rekenen? Zij was een prinses en een kwartmonster. Dat wist ze nu een jaar. Voor die tijd had ze gedacht dat haar moeder dood was, Charlie haar echte vader was en ze een gewoon meisje was. Nou ja, misschien niet gewoon gewoon, want ze was al meerdere keren doodgegaan. Bij mensen kon dat maar één keer.

‘Oké dan,’ zei de juf terwijl ze naar de klok keek die boven het bord hing. ‘Dan krijgen jullie als laatste een toets over wat we hebben geleerd. Wanneer jullie klaar zijn is het pauze.’

Katinka kreunde vanbinnen terwijl de juf de toets uitdeelde. Ze vond vierkante centimeters en X en Y lastig. Ze begreep helemaal niets van de eerste vraag.

Max en Theo waren heel druk op hun papier aan het schrijven. Katinka draaide zich om. Omdat Jackson een kop groter was dan de rest zat hij achter in de klas. Hij was nog slechter in rekenen dan zij, maar ook hij zat druk te pennen.

‘Katinka, niet naar de anderen kijken. Je moet aan de slag.’

Hoe lang is zijde X van het vierkant? Hallo, hoe moest zij dat weten? De volgende vraag begreep ze ook niet. Ze probeerde zich te concentreren, maar dat lukte voor geen meter. De cijfers dansten voor haar ogen. Ze moest plassen. Nog twintig minuten en dan was het pauze. En ineens was het alsof ze de antwoorden wist. Bij de eerste vraag schreef ze vijf op. Dat voelde goed. En daarna vulde ze snel de antwoorden op de andere vragen in.

‘Klaar,’ zei ze en ze schoof haar stoel naar achteren.

‘Maar Katinka, je kunt het nu nog niet af hebben!’

‘Ik moet naar de wc.’

Ze stond op en liep snel het de klas uit.

Na de lunch hadden ze sportmiddag. Ze gingen een speurtocht doen. In teams van vier moesten ze met behulp van een kaart op zoek gaan naar stomme vlaggetjes. Maar dit was in elk geval beter dan rekenen.

Bovendien zat ze bij de tweeling en Jackson in het team. Dat zou een dolle boel worden. De tweeling wilde altijd lol trappen. Ze kwamen uit Brazilië en woonden bij hun oma, samen met vijftien katten en een papegaai. Theo heette eigenlijk Theodora en Max Maxime. Hun moeder was dood en hun vader zat in de gevangenis omdat hij de waarheid had verteld.

Hoofdstuk 2

Haastige speed is zelden goed

De juf blies op haar fluitje en gebaarde dat iedereen naar haar toe moest komen. Ze stonden op het veldje bij het meer. De zon brandde aan de blauwe hemel. Het had al een paar weken niet geregend en het gras was inmiddels bruin.

‘Even luisteren, allemaal,’ riep de juf. ‘Elke groep krijgt een kaart waarop vijf plekken staan aangekruist met een rode stift. Op elke plek kunnen jullie een letter vinden. Jullie moeten alle letters zoeken en het geheime woord raden. Als jullie klaar zijn, komen jullie weer naar de klas. Zijn er nog vragen?’

Max zwaaide met haar arm.

‘Ja, wat is er?’ zei de juf.

‘Mag ik het raden?’

‘Raden?’

‘Mogen we raden welk woord het is? Dan hoeven we die speurtocht niet te doen.’

‘Ik denk dat het woord snoep is,’ zei Theo. ‘Daar heb ik ook echt zin in.’

‘Nee, jullie mogen niet raden. Jullie moeten de vlaggetjes volgen en de vijf aanwijzingen voor het geheime woord vinden.’

‘Maar als we het wel goed raden, hoeven we niet...’

‘Breuk,’ zei Katinka hardop. Op een of andere manier wist ze dat het geheime woord breuk was. De juf werd helemaal rood.

‘Nu is het klaar. Jullie gaan op pad.’ De juf blies op haar fluitje.

‘Kom.’ Jackson hees zijn rugzak op zijn schouders.

‘Wat heb je erin zitten?’ vroeg Theo.

‘Gewoon wat bezittingen.’

‘Wat voor bezittingen dan?’

‘Een flesje water, een notitieblok om het antwoord op te schrijven en een mes.’

‘Dat noem je gewoon spullen,’ zei Max. ‘Geen bezittingen.’

‘Dat boeit toch niet. Bezittingen en spullen zijn hetzelfde. Net als meiden en meisjes.’

‘Je bent echt gek,’ zei Max. ‘Waarom heb je een mes bij je?’

‘Dat kan altijd handig zijn.’

‘Misschien komen we wel oog in oog met piraten te staan.’ Theo raapte een tak van de grond en deed alsof ze aan het vechten was. Katinka veegde haar voorhoofd af. Het leek net of de tweeling geen last had van de warmte.

‘Een speurtocht is een makkie,’ zei Jackson. ‘Mijn pa bedacht vaak een speurtocht voor mij als we niet aan het zeilen waren.’

Vorig jaar zomer hadden Katinka en Jackson de jol geleend. Jackson had graag willen laten zien hoe goed hij kon zeilen. Het klopte dat het lastig was om al die zeiltermen te onthouden. Het touw dat wordt gebruikt om het zeil te hijsen of te strijken wordt schoot genoemd, de vloer van een zeilboot heet dek en de knopen noemen ze schootsteek, paalsteek of schippersknoop. Jackson had moeten lachen toen ze rechts had geroepen, bij zeilen noemen ze dat stuurboord en links heet bakboord. Maar ze kreeg het hijsen van de zeilen en de schoot aanhalen snel onder de knie, en toen ze een paalsteek met één hand knoopte had hij niet meer zoveel praatjes.

Jackson legde de kaart op een steen. Hij humde terwijl hij er met zijn wijsvinger overheen streek.

‘Daar ligt het pad. Dat loopt over de rivier, die blauwe streep. Daarna moeten we naar links naar de oude verlaten fabriek.’ Hij pakte een kompas en knikte tevreden. ‘Naar het zuiden,’ zei hij en hij vouwde de kaart op.

Max raapte een steen op en gooide die tussen de bomen. ‘Waarom denk je dat het woord breuk is?’ vroeg ze aan Katinka.

‘Ik denk het niet,’ zei Katinka. ‘Ik weet het gewoon.’

‘Hoe kun je het zo zeker weten?’

‘Dat voel ik.’

‘Volgens mij heeft Katinka gelijk,’ zei Max. ‘Juf werd helemaal rood.’

‘Ze wordt altijd rood,’ zei Jackson. ‘Kom, we gaan.’

‘Wacht!’ Katinka wees tussen twee bomen door. ‘Als we daarlangs gaan kunnen we een stuk afsnijden.’

‘Hoe weet je dat?’ zei Jackson.

‘Gewoon.’ Katinka deed haar ogen dicht en zag een pad voor zich. Als ze dat zouden volgen kwamen ze bij een groot weiland dat afliep naar een meer. Midden in het weiland stond een oude eik en aan een tak hing een geplastificeerd A4’tje met de letter B. De eerste letter van het woord breuk.

‘Haastige spoed is zelden goed,’ zei Jackson.

‘Ga jij maar rustig de route volgen zoals de juf graag wil, dan zien we elkaar bij de eerste controlepost,’ zei Katinka en ze wurmde zich tussen wat struiken door.

‘Ik ga met Katinka mee,’ zei Theo. ‘Dan mag die Vuurtoren een omweg nemen als hij dat zo graag wil.’

‘Ik ga ook met Katinka mee,’ zei Max.

‘Ik vind het allemaal best,’ zei Jackson. ‘Als jullie de aanwijzingen niet volgen, zullen jullie verdwalen.’

‘Helemaal niet,’ zei Max. ‘Wie er als eerste is, heeft gewonnen.’

‘Ik hou de kaart bij me,’ zei Jackson.

‘Wij hebben die suffe kaart helemaal niet nodig,’ zei Theo. ‘Daar hebben wij Katinka voor.’